

Elbúcsúztattuk Szepezdi Dezső nyá. ezredest a Híradótagozat örökös tiszteletbeli elnökét

Szepezdi Dezső nyá. ezredest mindenki ismerte a Budapesti Nyugállományúak Klubjában. 1974-óta tagja volt a klubnak, és alapító tagja a 15 éves Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületnek. Szinte hihetetlen, de már 40 éve, hogy nyugállományba vonult és belépett a klubba, mert nem tudott tétlenül pihenni. Mindig tette kész és a közösségért tenni akaró személyiség volt, akkor érezte jó magát, ha a közösségért, barátaiért, a volt munkatársaiért sikerül valamilyen munkát végezni. Legyen az segítség, vagy felkérés egy előadásra, teljesen mindegy, csak a vállalása, az egyéneknek, vagy a közösségeknek hasznára váljon. Számára a siker a mások sikerének elősegítése. 1978-tól 1998-ig a Híradó tagozat elnöke volt, a tagozat életében rajta kívül senki sem töltötte be ezt a tisztséget 20 éven keresztül. Nyolcvan évesen látszólag visszavonult, de a valóságban, azóta is aktív tagja volt a híradó tagozatnak, részt vett minden vezetőségi ülésen és klubnapon. Mindig volt véleménye, javaslata. Akik régóta ismerték, azok látták rajta, hogy a 97 év kikezdte az egészségét, az élet a sok megpróbáltatás miatt, valamint a biológiai törvényszerűség hatással van rá is. A klubunknak örökös tiszteletbeli tagja, a híradótagozatnak és a Puskás egyesületnek örökös tiszteletbeli elnöke.

1919. március 19-én Malackán (ma Szlovákia) született, tanulmányait Veszprémben és Pécsen végezte. Érettségi bizonyítvány megszerzése után egy évvel, 1939. február 1-én bevonult katonának. Itt ismerkedett meg a híradó szakterülettel, a pécsi lövészezred távbeszélő századában. Egy évvel később, mint hadapród őrmester részt vett az erdélyi bevonulásban. Felettesei hamar felfigyeltek a jó képességű fegyelmezett katonára és 1943-ban már, mint zászlóst áthelyezik a budapesti Bolyai Műszaki Akadémiára, amelyet jó eredménnyel végzett el és főhadnagyi rendfokozatba léptettél elő. 1944-ben megnősült, feleségével Bertussal egy életre szóló házasságnak gondolták, de ahogyan emlegeti „**csak 42 évig tartott**”. Felesége betegség következtében elhunyt 1986-ban. Két gyermekük született, Dezső fia és Márta lánya, akik négy unokával és három dédunokával ajándékozták meg. A fiatal 14 napos nősemler a háborútól nászajándékként megkapta a keleti frontra vezénylést. Ahol szovjet hadifogságba esik, 3 év után tér haza Pécsre. Rövid tétlenség után, 1948-ban visszaveszik a Magyar Honvédség Pécsi Kerületi Parancsnokságra híradó tiszti beosztásba. Nem sokkal ezután a 43. Önálló Híradó Ezred törzsfőnöke, majd ezred parancsnokának nevezik ki. Kiemelkedő munkájának és egyenes jellemének elismeréseként további vezető beosztásba került. A hivatásos katonai szolgálatát 55-éves korában, 1974-ben az MH Központi Harcálláspont híradó hadműveleti főtisztjeként fejezte be, ezredesi rendfokozatban.

Amint említettem Dezső bácsinak nem volt nyugalma, haláláig aktívan részt vett, nem csak a klubunkban, hanem a Puskás egyesületben is. Az egyesületalapító tagja és 2006-ig ügyvezető alelnöke volt. Ma az egyesület örökös tiszteletbeli elnöke. Az egyesület 15-éves megalakulásának ünnepi közgyűlésén Ő mondta az ünnepi beszédet. A levezető elnök, példaértékűnek nevezte és azt kívánta a résztvevőknek, hogy 95 éves korukban hasonló erőben és szellemi frissességben tudjanak ünnepi beszédet mondani. Ez a kijelentés mindent elárult az akkor 95 éves klubtársunk szellemi és fizikai állapotáról.

Nemrégem leültem beszélgetni Dezső bácsival, érdeklődve faggattam, a hosszú élet titkáról, a jövőről és általában az életről. Tanulságos volt a véleménye, a szerénysége, a magabiztossága korunkról, és az a szenvedélyes mások iránti tisztelet, ami sugárzott a tekintetéből. Látszik rajta, hogy elégedett eddigi életével, számára nem az a fontos, hogy mi történt és történik a hátralévő életében, hanem az, hogy hogyan tud örömet szerezni másoknak, a környezetében élőknek. Elmondta, hogy nyugállományba helyezése óta mindig keresett magának elfoglaltságot, de csak társadalmi munkában, fizetésért nem vállalt beosztást. Haláláig segítséget nyújtott a családi és közösségi összejövetelek előkészítésében. 18 éves korától rendszeresen fényképezett, eddig már 38 album telt meg, amelyben különböző családi és társadalmi rendezvényekről készültek felvételek. Ezek a képek hűen ábrázolják az elmúlt évtizedek eseményeit és abban bízott, hogy a 39. album is megtelik a közeljövő felvételeivel. Három könyvet írt, visszaemlékezést a honvédségnél eltöltött szolgálati évekről és életéről, sorsának alakulásáról. Legutoljára 2014-ben jelent meg „**Mementó**” című életét bemutató kiadvány, amelyben betekintést nyújt a magánéletének történetébe. Közvetlen kapcsolatban álló ismerőseinek tiszteletből dedikált példányt ajándékozott. E megtisztelt személyek között voltam én is, amit azóta is tisztelettel őrzök. A könyvből és a személyes beszélgetésből is kiderült, hogy általában optimista volt, mindig csak egy évre gondolkozik előre, a távlati jövővel nem foglalkozik.

Már több mint 20 éve élt együtt párjával, Irénkével boldogságban, biztonságban és szeretetben. Mind kettőjük családjával jó kapcsolatot ápoltak, ezt az évenkénti megtartott családi ünnepek, születés és névnap összejövetelek is igazolták. A hosszú életét a természet szeretetének és a sportnak köszönhette. Fiatal korában nagy hatással volt két nagybátyja, akik a Bakonyban éltek és gazdálkodtak. Iskolás korában minden évben a nyári szünetet náluk töltötte, itt ismerte és szerette meg a paraszti életet, szokásait és hagyományait. A sport is nagy szerepet játszott az életében, ifjúsági tenisz bajnok volt, utoljára 93 évesen fogott ütőt a balatonkenesei honvéd üdülőben. Kedvtelésből sokat futballozott, kosárlabdázott és úszott, 95-évesen még úszott a Balaton vizében.

A beszélgetésünket befejezve megjegyezte, hogy az élethez szerencse is kell. Számára mindez megadatott, átélte a háborúban a szőnyegbombázásokat, a fronton túlélte a közvetlen tűzharcot, amikor a zászlóaljával a bekerítésből kitortek, a fogságból szerencsésen hazatért és a családjával újból találkozhatott. Majd így folytatta: Rövid megszakítással, de folytathattam a katonai pályámat, amit hivatásomnak tekintettem. Sok mindent átéltem, sok nehézséget és sok jót is, remélem, hogy az egészségem lehetővé teszi, hogy családommal, unokáimmal még sokáig együtt tudok lenni. Remélem, hogy szeretteimmel, barátaimmal és volt munkatársaimmal március 19-én koccintani tudok a 98. születésnapomon. Amint tudjuk ezt már nem élte meg. Számunkra még szomorúbbá teszi a tragédiát, hogy a novemberi klubnapról hazaérve a lépcsőházban megbotlott, elesett, ami végül is a halálához vezetett.

Kedves Dezső bácsi!

Mi mindnyájan büszkék vagyunk örökös tiszteletbeli elnökünkre, példaképünknek tekintünk. Nehezen tudjuk elfogadni az élet törvényét, hogy nincs örök élet, hogy elveszítettünk. A Klubunk minden tagja és a Puskás egyesület nevében 2016. december

19.-én dr. Lindner Miklós nyá. altábornagy búcsúztatta a Nemzeti Sírkert szóró parcellájában. Emlékét örökké megőrizzük.

Soós Tamás nyá. alezredes
Híradótagozat elnöke